ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. D. N.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2022, č. j. MV-100314-4/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 16. 11. 2022, č. j. 195 A 4/2022-34,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 16. 11. 2022, č. j. 195 A 4/2022-34, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 7. 2022, č. j. MV-100314-4/SO-2022, a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM 6274-3/DP-2022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 7. 2022, č. j. MV-100314-4/SO-2022, je žalovaná **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Vratislava Polky.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, usnesením ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM 6274-3/DP-2022, zastavilo správní řízení o žádosti o prodloužení

doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná; žalobce totiž podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Správnost postupu správního orgánu prvního stupně potvrdila žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 7. 2022, č. j. MV-100314-4/SO-2022, kterým zamítla odvolání žalobce. Těmto správním rozhodnutím se žalobce dále bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Vyšel z toho, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 25. 2. 2020 do 24. 2. 2022. Dne 25. 2. 2022 podal prostřednictvím zmocněnce D. Q. T. žádost datovanou dne 24. 2. 2022 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, ke které přiložil plnou moc ze dne 20. 2. 2022 a lékařské zprávy ze dne 18. 2. 2022 a ze dne 25. 2. 2022 dokládající jeho nemoc. Správní orgán řízení o uvedené žádosti zastavil s odkazem na § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť ji zmocněnec podal po uplynutí stanovené lhůty a současně nesdělil žádné důvody, které žalobci bránily v podání žádosti v uvedené lhůtě.

[3] S tímto závěrem správních orgánů se krajský soud ztotožnil a uvedl, že žalobce při podání žádosti nesdělil důvody zmeškání lhůty; rovněž samotné onemocnění takovým důvodem automaticky není (toliko může být). Přihlédl též k tomu, že samotná žádost byla vyplněna již 24. 2. 2022, přičemž téhož dne zmocněnec za žalobce aktivně vystupoval již v jiných řízeních před správními orgány. Nic mu tedy nebránilo ve včasném podání nyní posuzované žádosti.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[5] Namítl, že rozhodnutí žalované odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a dále je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu, správní orgán také opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[6] Dále uvedl, že plnou moc připravil zmocněný zástupce, který ji datoval, avšak stěžovatel ji podepsal až po svém uzdravení, a to až 25. 2. 2022, kdy se na zastoupení strany plně dohodly a stěžovatel poskytl veškerou nezbytnou součinnost (například potřebné informace) k podání posuzované žádosti. Dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přitom platí, že žádost lze podat do 5 dnů od pominutí překážky, což se v posuzovaném případu stalo. Touto překážkou byla nemoc; to řádně doložil.

[7] Dále namítl, že napadené rozhodnutí je formalistické, nepřiměřeně přísné a nijak nezohledňuje dopad do rodinného a soukromého života stěžovatele. Otázkou přiměřenosti se však správní orgány nesprávně odmítly zabývat. Závěrem dodal, že zastavení správního řízení kvůli zmeškání lhůty o jeden den, s ohledem na jeho zdravotní stav, považuje za rozporné s veřejným zájmem.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a následně aprobovaných krajským soudem v napadeném rozsudku. Navrhla proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Soud, s ohledem na způsob, jakým je v dané věci v převážné části formulována kasační argumentace, považuje za nutné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i v řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody vymezenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[13] V žádném případě tak nepostačuje, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní námitky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň*

nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přiléhavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější. V každém případě musí být z kasační stížnosti patrné alespoň to, že advokát napadený rozsudek četl. Z nynější kasační stížnosti to ale poznat nelze."

[14] Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58: „*Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*" Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019 - 41).

[15] Ve vztahu k nyní posuzované věci lze uzavřít, že kasační stížnost je přípustná, jedná se ale o „*hraniční*" případ, ve kterém stěžovatel pouze dílčím způsobem upravil žalobní argumentaci – povětšinou toliko zaměnil „*žalobce*" za „*stěžovatele*" – a tu následně opětovně uplatnil v kasační stížnosti. Kasační soud však přihlédl k celkovému vyznění a obsahu uplatněných námitek, které brojí jak proti argumentaci správních orgánů, tak krajského soudu a přijal kasační stížnost k věcnému projednání (byť s výše uvedeným důrazným upozorněním na možná rizika zvoleného způsobu vedení argumentace).

[16] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl krajský soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku Nejvyšší správní soud neshledal. Výše uvedené pak platí shodně též o napadených správních rozhodnutích.

[17] Krajský soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a zcela adresně přezkoumal jednotlivé úvahy uvedené v odůvodnění napadených rozhodnutí. Jedná se tak o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí (byť však již nikoliv zákonně odůvodněné – viz dále).

[18] Podstatou nyní souzené věci je otázka (ne)splnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti podané dle § 47 zákona o pobytu cizinců.

[19] Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*

[20] Podle § 47 odst. 3 téhož zákona *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty*

první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.

[21] Konečně pak podle § 169r odst. 1 písm. d) tohoto zákona *správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*

[22] Zákon o pobytu cizinců tedy stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jedinou výjimku z tohoto pravidla lze nalézt ve výše cit. § 47 odst. 3, z něhož vyplývají následující kumulativní podmínky pro zachování lhůty. Musí jít o:

- důvody nezávislé na vůli cizince,
- které cizinci zabránily v podání žádosti dle věty prvé téhož ustanovení,
- cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a
- tyto důvody sdělí ministerstvu nejpozději při podání žádosti a na výzvu prokáže.

[23] *Důvody na vůli cizince nezávislé*, které brání včasnému podání žádosti, představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura NSS již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, Nejvyšší správní soud mezi jinými uvedl, že nemoc cizince může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015 - 40).

[24] Správní orgány obou stupňů a následné též krajský soud vyšly z nesprávného závěru, že stěžovatel tyto důvody při podání žádosti nesdělil (viz například bod 16 napadeného rozsudku). Součástí podané žádosti však byla lékařská zpráva ze dne 18. 2. 2022 MUDr. Evy Hlaváčkové, odborné lékařky v léčebné rehabilitaci a neurologii, dle které byl stěžovatel od 18. 2. 2022 léčen pro akutní tortikolis při febrilním stavu „*v.s. virosa*“. Lékařkou byl doporučen klidový režim doma, antipyretika, priessnitz na krk, potný režim, a nevycházet. Následně dne 25. 2. 2022 se stěžovatel dostavil ke kontrole, cítil se dobře, viróza odezněla, vázla rotace těla. Pravost této lékařské správy přitom správní orgány nijak nezpochybnily a naopak měly za prokázané, že stěžovateli byl v posuzovanou dobu doporučen klidový režim a „*nevycházet*“ tj. režim obdobný dočasné pracovní neschopnosti.

[25] Přiložením lékařské zprávy, ze které dostatečně vyplýval jeho zdravotní stav a relevantní léčebná opatření (zde s doporučením „*nevycházet*“), stěžovatel dle kasačního soudu dostatečně naplnil podmínku „*sdělení důvodů nezávislých na jeho vůli, které mu zabránily v podání žádosti*“. Byť tak neuvedl výslovně, jeho úmysl byl v tomto ohledu z obsahu podané žádosti a uvedené lékařské zprávy zřejmý. Pokud existovaly pochybnosti správního orgánu o rozsahu a charakteru „*překážek*“ pro včasné podání žádosti, byl v souladu s § 47 odst. 3 povinen jej k bližšímu prokázání vyzvat a umožnit mu tak dále reagovat. Postup správních orgánů, které v případě výslovného nevymezení těchto důvodů již v samotné žádosti (aniž by braly ohled na další skutečnosti a doložené přílohy)

bez dalšího zastavily správní řízení o žádosti, je nutno považovat za nesprávný a jdoucí proti smyslu shora uvedené právní úpravy.

[26] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že skutečnost, že stěžovatel podal žádost již dne 25. 2. 2022, datovanou ke dni 24. 2. 2022, hovoří spíše v jeho prospěch (nikoliv v neprospěch, jak to učinily správní orgány, potažmo následně krajský soud), resp. pro aplikaci ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť je zřejmé, že se tak snažil učinit co nejdříve, jak to bylo možné, přestože mu v tom do značné míry bránil jeho zdravotní stav. Naopak, ze spisu nevyplývá nic, co by bylo možné posoudit jako důkaz o případném zneužití posuzované lékařské zprávy za účelem obejití lhůt stanovených zákonem pro podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu.

[27] Za nedůvodnou je třeba označit argumentaci správních orgánů, aprobovanou krajským soudem, dle které k zastavení řízení o žádosti vedla též skutečnost, že plná moc udělená zmocněnci byla datována dne 20. 2. 2022 (ačkoliv navíc v této době již trvala stěžovatelova nemoc). Ve výše odkazovaném rozsudku ve věci sp. zn. 4 Azs 62/2014 (na který paradoxně odkazuje též krajský soud v bodě 14 napadeného rozsudku) kasační soud uvedl, že „*že snaha stěžovatelky zařídit podání předmětné žádosti navzdory jejímu nepříznivému stavu by jí neměla být správními orgány kladena k tíži*“, přičemž soud neshledal důvod odchýlit se od této judikatury ani v nyní posuzované věci (ostatně shodě viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 4 Azs 127/2019 - 24, který posuzoval skutkově podobný případ). V tomto ohledu je proto lichá též navazující argumentace správních orgánů a krajského soudu stran další činnosti zvoleného zmocněnce v jiných správních řízení již dne 24. 4. 2022 –tj. den před podáním nyní posuzované žádosti.

[28] Pokud stěžovatel namítá, že postup správních orgánů představuje přepjatý formalismus, je naopak třeba konstatovat, že správní orgány jsou nuceny postupovat v souladu se zákonem, a pokud by podal žádost opožděně a zároveň skutečně neuvedl žádné důvody nezávislé na jeho vůli (k tomu však viz výše), které by bránily včasnému podání žádosti, nebylo možné postupovat jinak, než řízení o žádosti zastavit.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že správní orgány měly povinnost hodnotit hledisko zásahu do jeho soukromého a rodinného života v důsledku zastavení řízení o žádosti.

[30] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí vydaná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48).

[31] Obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015,

č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ostatně shodně viz rozsudek kasačního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35).

[32] Kasační soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel dostatečně předestřel důvod nezávislý na jeho vůli, který mu zabránil podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v řádné lhůtě podle § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a naplnil tak podmínky umožňující tuto žádost podat v náhradní lhůtě ve smyslu § 47 odst. 3 téhož zákona.

IV.
Závěr a náklady řízení

[33] S odkazem na shora uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož již v žalobním řízení byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované i Ministerstva vnitra, nemohl by krajský soud v novém řízení učinit nic jiného, než rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[34] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení před krajským soudem a řízení o kasační stížnosti rozhodl tak, že stěžovatel má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[35] Důvodně vynaložené náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta byla v žalobním řízení určena podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a j) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (vyhotovení kasační stížnosti – resp. její doplnění). Náhrada hotových výdajů za tento úkon (režijní

paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení v řízení o kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal, neboť advokát Mgr. Vratislav Polka ho zastupoval již od počátku žalobního řízení (resp. již v řízení před žalovanou), a byl tak s danou věcí důkladně seznámen. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 142 Kč, tj. 21 % z částky 10 200 Kč.

[36] Za sepsání návrhů na přiznání odkladného účinku žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud náklady nepřiznal, neboť s ohledem na chybějící odůvodnění nepředstavují důvodně vynaložené náklady.

[37] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 20 342 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli tuto částku na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu